

„Myliu tai, ką darau: ir mokytojos darbą, ir šaulišką veiklą, ir darbą su jaunaisiais šauliais. Viską darau su užsidegimu, su ūpu, nes visuose darbuose matau prasmę“, – prisipažįsta trijų vaikų mama ir dviejų anūkėlių močiutė, mokytoja, jaunujų šaulių būrelio vadovė ir šaulių kuopos vadė Giedrė Nakutienė.

Šaulišką geną gavo iš tėčio

Sakoma, kad pranašu savam krašte nebūsi, bet Giedrė šį posakį išties paneigia. Gimusi ir augusi Baisogaloje, baigusi čia mokyklą, Giedrė prieš 30 metų grįžo į tą pačią mokyklą dirbti dorinio ugdymo mokytoja, o ir dar keturiose mokyklose aplink Baisogalą mokytojauja, vadovauja karitiečių ir jaunujų šaulių būreliams, taip pat yra Lietuvos šaulių sąjungos Gen. Povilo Plechavičiaus šaulių 6-osios rinktinės Baisogalos 608-osios kuopos vadė.

„Mokiniai, būna, klausia, kaip čia derinasi, kad jūs ir tikybos mokytoja, ir šaulė su šautuvu. Vaikams paaiškinu, kad svarbu ir ginklą mokėti valdyti, ir būti žmogumi“, – savo gyvenimo moto atskleidžia moteris, kurios gyvenime šauliškumas užima labai svarbią vietą.

„Šaulišką geną jaučiu savyje, – neslepia pašnekovė. – Šviesaus atminimo mano tėtis Jurgis Gaivelis – iškentęs Sibiro tremtį, šaulys, Lietuvos patriotas visa savo esybe, savo pavyzdžiu, pasakojimais, dainomis pasėjo meilę Tėvynei ir man, ir mano broliui – abu esame šauliai“, – sako G. Nakutienė.

„Net ir sovietmečiu visas šventes prie stalo tėvelis pradėdavo nuo „Lietuva brangi“ – visi kartu atsistoję sudainuodavome, o tėvelis apsiverkdavo. Man kaip vaikui tai labai atmintin įstrigo. Tėvelis apie tremtį Sibire mažai pasakodavo, jaudinosi, kad aš galiu nukentėti už Lietuvą, nes buvau labai aktyvi. Bet jis labai daug dainuodavo apie Lietuvą, priklausė Baisogalos šaulių 608-osios kuopos ansambliui, savo pavyzdžiu, savo gyvenimu rodė meilę Lietuvai ir žmonėms“, – šiltais vaikystės prisiminimais dalijasi Giedrė.

Kartu su broliu išmokusi skambinti gitara, Giedrė pradėjo kurti dainas apie Lietuvą. Kaip pati sako, tikriausiai ir čia tėčio genas suveikė.

„Per dainas, koncertus, renginius, minėjimus ryšiai su šauliais užsimezgė. Jie mane vis kviesdavo padainuoti, taip ir tapau šaule. Paskui pasiūlė mokykloje jaunujų šaulių būrelį suburti ir jam vadovauti. Sako, turi karitiečių būrelį, darai gerą darbą, tai ir jaunieji šauliai tiktų. Taip jau 17 metų dirbu su jaunaisiais šauliais“, – šypsosi Giedrė.

Visi vaikai - mūsų

G.Nakutienė neskirto vaikų pagal mokyklas ar būrelius. „Vaikai taigi tie patys – mūsų visų, baisogaliečių. O dirbant su moksleiviais daug popamokinių veiklų persipina tarpusavyje. Ypač daug žygių organizuojame“, – pasakoja pedagogė ir prisimena, kaip maždaug prieš 18 metų sulaukė kvietimo su jaunimu dalyvauti piligriminiame žygyje iš Kryžių kalno Šiaulių rajone į Šiluvą Raseinių rajone.

Tuomet subūrusi žygiui jaunas žmones, tradiciją tęsia kasmet, ir pirmąją rugsėjo savaitę kartu su Giedre į žygį leidžiasi ne tik tikybos pamokas lankantys jos mokiniai, bet ir karitiečių būrelio nariai, ir jaunieji šauliai.

„Su karitiečių būreliu lankome vaikų, senelių namus, ligonines, pabendraujame ir padainuojame. Jaunieji šauliai patys pasisiūlė kartu važiuoti, tai jau ne vienus metus kartu ir einame visur. Dienos stovyklos vasarą prie mokyklų vyksta – kviečia šaulius pravesti aktyvių veiklų, o stovykloje pamatę, ką darome, vaikai paskui nori į jaunųjų šaulių būrelį ateiti. Dar Pirmajai Komunijai, Sutvirtinimui vaikus ir paauglius ruošiu, tarp jų – daug jaunųjų šaulių“, – apie savo darbų gausybę pasakoja Giedrė.

Savo mamą vadina angeliu

Paklausta, kaip pasirinko mokytojos kelią, G. Nakutienė sako vaikystėje tikrai apie tai nesusvajusi, tačiau gyvenimas viską sudėliojo į savo vietas.

Baigusi taikomosios dailės mokyklą Kaune, jauna mergina įsidarbino Kultūros centre dekoruotoja-apipavidalintoja. Syki einant iš darbo ją užkalbino pažįstama močiutė.

„Sako, Giedre, ar tu nenori stoti į katechetikos mokyklą? Tuo metu net nežinojau ką tas žodis reiškia, bet jos pasiūlymas labai krito į širdį. Ėmiau domėtis, pasirošiau, nuvažiauvau į Kauną ir įstojau – studijavau religijos mokslus Katechetikos mokykloje, bet to neužteko. Įstojau į Vytauto Didžiojo universitetą, baigiau religijos mokslų bakalaurą kartu su pedagogika“, – pasakoja aktyvi moteris.

Studijuoti ji susiruošė jau turėdama šeimą, tad kaip pavykdavo viską suderinti ir visur suspėti? „Tikrai visko labai daug būdavo“, – kukliai šypteli pašnekovė ir prisipažįsta, kad angelas jai padėdavo ir dabar tebedėda – taip Giedrė vadina savo mamą Aldoną.

„Džiaugiuosi, kad turiu mamą. Kai mirė tėtis, taip ir likau su savo vaikais gyventi pas ją, o ji man nuostabiai leidžia viską išpildyti: studijas, įvairiausius mokymus ir kursus, žygius, varžybas, šventes, šauliškas veiklas. Labai mane skatina, palaiko, padeda, pataria, išleidžia, valgyt gamina, – Giedrė neslepia esanti labai dėkinga savo mamai. – Jai jau 86-eri, bet jeigu

koks koncertas ar konkursas – visada ateina paklaustyti ir palaikyti.“

Mama ir močiutė

Savo motinystę G. Nakutienė vadina ir pašaukimu, ir Dievo dovana, o dvynukų Gretos ir Gedimino gimimą prieš daugiau kaip 30 metų laiko ir mažu stebuklu, ir iššūkiu – tuomet dvynukai gimdavo nedažnai, o ir medicina nebuvo taip pažengusi, kaip šiandien.

„Mano vaikai yra užsiminę, kad vaikystėj net šiek tiek pavydėdavo, kad aš daug kur dalyvauju ir visus myliu. Iš tikrųjų, savo meilę dalinau visiems – ir saviems vaikams, ir kitiems“, – atvirauja Giedrė ir džiaugiasi jau turinti du anūkelius, o su vaikais išlikęs šiltas ir artimas ryšys, nors jie išsibarstė gyventi į Kėdainius, Panevėžį ir Radviliškį.

„Gediminas nusprendė, kad nori būti kareiviu. „Tarnausiu Tėvynei“, – sakė ir šešerius metus išstarnavo. Jurgita pasirinko psichologiją ir socialinį darbą – tarnystę artimui. Greta pasirinko teologiją – tarnystę Dievui“, – savo vaikų pasirinkimais didžiuojasi mama G. Nakutienė.

Dievo dovana moteris vadina ir savo vyrą Šarūną: „Jis – mano dešinioji ranka, padeda, kur tik reikia: ir su jauniaisiais šauliais visur nuveža, ir šaudymo varžybose pagelbėja, ir aplinkos tvarkymo akciją organizuojam kartu. Tik šaulio priesaikos dar nedavęs“.

Raktas į jaunimo širdį

Trys G. Nakutienės vaikai – vyresnėlė Jurgita, dvynukai Greta ir Gediminas – užaugo taip pat aktyviai besisukdami jaunųjų šaulių veiklose. Šauliškuose žygiuose, sporto varžybose, stovyklose ir antrąsias puses susirado – taip pat šaulius.

„Labiausiai į šauliškas veiklas žygiai įtraukė“, – moteris pripažįsta, kad tai pats geriausias raktas į jaunimo širdį, o ir paauglystės iššūkius padeda lengviau įveikti.

„Stovyklose, žygiuose patyrė daug išbandymų, bet niekada nesiskundė. Tai juos grūdino. Aš visada galvodavau, kaip jiems pavyks, ar išters, bet jie nesiskųsdavo ir viską atlaikė. O ir griežčiau tuomet, kai mano vaikai augo, viskas vykdavo. Dabar su jaunimu daug švelniau dirbame“, – palygina mama ir pedagogė.

Ji įsitikinusi – jauniems žmonės dalyvavimas jaunųjų šaulių užsėmimuose – daugybė plusų. „Mokomės dirbti komandoje. Daug kalbamės, analizuojame, jeigu kas nors nepasiseka. Kas benutiktų, turime išlikti kaip komanda, kurti draugiškus santykius. Man taip gražu, kai matau, kad jie moka dalintis ir gėrimu, ir batais, ir kuprinę paneša, ir vienas kitą neša, jeigu prireikia. Visus juos labai myliu. Ir visai nesvarbu, koks vaikas ateina į mūsų jaunųjų šaulių

būrelį, stengiuosi pirmiausia labai daug gerų žodžių kiekvienam pasakyti, kad jie jaustųsi mylimi“, – principus, kaip ugdo jaunimą, atskleidžia mokytoja ir iš patirties pastebi, kad į jos būrelius dažnai ateina vaikai, patiriantys įvairių sunkumų.

„Jeigu vaikams mokykloje kyla iššūkių, jie laikomi neklaužadomis, prisijungę prie jaunųjų šaulių kažkaip pagerėja, pasitaiso“, – juokiasi Giedrė ir džiaugiasi matydama, kad šauliškose veiklose jie elgiasi visai kitaip.

„Stovi su vėliava per renginius, nereikia drausminti. Ir nešalta jiems, ir ne gėda himną giedoti, nes visai būna tarp jaunimo. Šauliška uniforma juos labai drausmina, įpareigoja, jie labai pasitempia“, – žino būrelio vadovė. O ir uniformą reikia „nusipelnyti“, tad, anot Giedrės, vaikai tikrai labai stengiasi.

Abipusė bendrystė

Užsimezgęs ryšys ir G. Nakutienės rodomas pavyzdys paskatina ir pačius vaikus daryti gerus darbus – sužinoję, kad mokytojos kieme guli malkos, surengė talką. „Neprašyti susitarė, kad reikia padėti mokytojai. Visi kartu krovėme malkas, paskui visi kartu vaišinomės, bendravom, kartu leidom laiką“, – šiltai prisimena Giedrė.

Kasmet kartu su jaunaisiais šauliais mokytoja dalyvauja Sausio 13-osios pagarbos bėgime Vilniuje. Jau ne vienerius metus vaikus skatina dalyvauti konkurse „Lietuvos kovų už laisvę ir netekčių istorija“, kuri organizuoja Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centras. Vis pasiseka moksleiviams tapti konkurso laureatais, tuomet Giedrė surengia išvyką į Vilnių ne tik apdovanojimų atsiimti, bet ir sugalvoja įvairiausių ekskursijų: supažindino su Seimo rūmais ir darbu, lankėsi buvusiuose KGB rūmų rūsiuose, kur Lietuvos laisvės kovotojai buvo kankinami ir tardomi.

Giedrei tenka būti ne tik mokytoja ar būrelio vadove – moksleiviams ji tampa ir mama, ir tėčiu, ir psichologe, ir guodėja, ir auklėtoja. „Būna, kad ir paverkia ant peties, ir paguosti reikia“, – su didžiule meile apie savo mokinius ir jaunuosius šaulius kalba moteris.

Eitų ginti Lietuvą

Jau kelerius metus G. Nakutienė vadovauja Baisogalos 608-osios kuopai. Pasak jos, daugiausiai veiklų sukasi apie jaunuosius šaulius, kuriems 11–18 metų, o vidurinėsios kartos žmonių mažoka, nes jauni žmonės išvažiuoja studijuoti, dirbti kitur.

„Neseniai buvo Lietuvos šaulių sąjungos vadas plk. lt. Linas Idzelis atvažiavęs. Susirinkome visa kuopa – ir jaunieji, ir garbaus amžiaus šauliai. Visi kartu aptarėme, kuo gyvename, kas

rūpi“, - pasakoja kuopos vadė.

G.Nakutienė apgailestauja, kad senųjų šaulių - užgrūdintų, tvirtų žmonių, kovojusių su sovietų okupantais už Lietuvos laisvę, išgyvenusių tremtį Sibire, lieka vis mažiau. „Mūsų senuosius šaulius į amžinojo poilsio vietą labai gražiai ir pagarbiai palydime, su salvėmis ir Lietuvos vėliavomis, nes tie žmonės gyveno Lietuvai“, - Giedrė su tokia meile pasakoja apie žmones, jog akivaizdu - ji moka sutarti su visais, tiek su garbaus amžiaus senjorais, tiek su paaugliais.

O ypač ji džiaugiasi savo buvusių mokinių, jaunųjų šaulių pasirinkimais. Dvi G. Nakutienės mokinės jau dirba policijoje, yra pasirinkusių studijas Gen. Jono Žemaičio Lietuvos karo akademijoje. Buvęs jos mokinys jau pats dirba jaunųjų šaulių mokytoju, vienas vyrukas tarnauja Lietuvos kariuomenės Karinių oro pajėgų aviacijos bazėje, kitas tapo profesionaliu sporto treneriu.

Giedrė neabejoja - jeigu prireiktų, jos užauginti jaunieji šauliai eitų ginti Lietuvą, nes tai, kas nuveikta mokykloje, stovyklose, jaunųjų šaulių būrelyje, duoda vaisių visą žmogaus gyvenimą. Jie visi - drąsūs ir geri žmonės.

Besikalbant su Giedre atrodo, kad ji - laimingiausias žmogus pasaulyje, nes viskuo džiaugiasi, su visais moka sutarti, visus myli. „Tikrai esu laiminga, - atvirai prisipažįsta ji. - Labai myliu savo darbą. Uniforma ir šaulio priesaika man labai svarbu. Kartais ir šeima stabdo, sako, sustok, bet negaliu. Net nežinau, kaip tai paaikškinti. Tiesiog myliu gyvenimą. Ir kitaip nieko nenorėčiau daryti“.

